

WIELKIE BUDOWLE EPOKI STALINOWSKIEJ

UCHWAŁY RADY MINISTRÓW
Z S R R

DODATEK DO CZASOPISMA

„NOWE CZASY” Nr 39

z 27 września 1950 roku

T R E Ś Ć:

O budowie Kujbyszewskiej Elektrowni Wodnej na Wołdze	3
O budowie Stalingradzkiej Elektrowni Wodnej na Wołdze, o irygacji i nawodnieniu terenów nadkaspjskich	4
O budowie Głównego Kanału Turkmeńskiego Amu-Daria - Krasnowodzk, o irygacji i nawodnieniu południowych obszarów równiny nadkaspjskiej w Turkmenii Zachodniej, dolnego biegu Amu-Darii oraz zachodniej części pustyni Kara-Kum	5
O budowie Kachowskiej Elektrowni Wodnej na Dnieprze i Kanałów Południowo-Ukraińskiego i Północno-Krymskiego oraz o nawodnieniu południowych rejonów Ukrainy i północnych rejonów Krymu	7

O budowie Kujbyszewskiej Elektrowni Wodnej na Wołdze

Uznając doniosłe znaczenie zbudowania Kujbyszewskiej Elektrowni Wodnej na rzece Wołdze, która powinna zaopatrzyć w energię elektryczną przedsiębiorstwa przemysłowe miast Moskwy, Kujbyszewa, Saratowa oraz umożliwić elektryfikację kolei, jak również nadwodnienie ziem zawołańskich i usprawnienie żeglugi na Wołdze, Rada Ministrów ZSRR postanowiła:

1. Wybudować na Wołdze w okolicy m. Kujbyszewa elektrownię wodną o mocy około dwóch milionów kilowatów z produkcją energii elektrycznej około dziesięciu miliardów kilowato-godzin w ciągu roku przy przeciętnym stanie wody.

Budowę elektrowni wodnej rozpocząć w roku 1950 i uruchomić na pełną moc w roku 1955.

2. Zaplanować nawodnienie jednego miliona hektarów ziem zawołańskich przez wykorzystanie energii elektrycznej Kujbyszewskiej Elektrowni Wodnej.

3. Przy budowie Kujbyszewskiej Elektrowni Wodnej przewidzieć budowę na zaporze wodnej dodatkowego magistralnego mostu kolejowego przez rzekę Wołgę.

4. Przewidzieć następujący rozdział energii elektrycznej Kujbyszewskiej Elektrowni Wodnej:

a) przekazanie sześciu miliardów stu milionów kilowato-godzin energii elektrycznej rocznie dla miasta Moskwy;

b) przekazanie dwóch miliardów czterechset milionów kilowato-godzin energii elektrycznej rocznie do okręgów miast Kujbyszewa i Saratowa;

c) przekazanie jednego miliarda pięciuset milio-

nów kilowato-godzin energii elektrycznej rocznie na irygację ziem zawołańskich.

5. Dla zbudowania Kujbyszewskiej Elektrowni Wodnej utworzyć organizację budowlaną — „Kujbyszewhydrostroj“.

Mianować naczelnym dyrektorem „Kujbyszewhydrostroju“ tow. I. Komzina, a naczelnym inżynierem budowy — tow. N. Szaposznikowa.

6. Powierzyć instytucji Hydroprojekt (tow. S. Żuk) wykonanie wszystkich prac projektowo - pomiarowych i badawczych, związanych z budową Kujbyszewskiej Elektrowni Wodnej.

7. Zobowiązać Ministerstwo Elektrowni do opracowania projektu budowy linii elektrycznych wysokiego napięcia biegnących od Kujbyszewskiej Elektrowni Wodnej, a także projektu rozbudowania systemów energetycznych, które będą otrzymywały energię elektryczną z tej elektrowni.

8. Zlecić Ministerstwu Komunikacji opracowanie projektu połączeń kolejowych, związanych z wybudowaniem dodatkowego magistralnego mostu kolejowego na tamie przez rzekę Wołgę.

9. Poruczyć Ministerstwu Rolnictwa ZSRR opracowanie planu irygacji ziem zawołańskich na obszarze jednego miliona ha przez wykorzystanie energii elektrycznej Kujbyszewskiej Elektrowni Wodnej, z uwzględnieniem konieczności zastosowania energii elektrycznej w rolnictwie (orka elektryczna itd.) na terenach zawołańskich, przede wszystkim — na nowych nawodnionych ziemiach.

(„Prawda“, 21 sierpnia 1950 roku)

O budowie Stalingradzkiej Elektrowni Wodnej na Wołdze, o irygacji i nawodnieniu terenów nadkaspjskich

Przywiązując doniosłe gospodarcze znaczenie do zrealizowania przedsięwzięć, mających zapewnić:

a) polepszenie warunków klimatycznych Niziny Nadkaspjskiej, która stanowi jedno z poważnych źródeł suchych wiatrów na terenach nadwożańskich;

b) przystosowanie pustynnych i napół pustynnych terenów północnej części Niziny Nadkaspjskiej do szerokiego rozwoju w nich hodowli bydła i rolnictwa;

c) irygację południowych Ziem Zawołżańskich, celem rozwinięcia na tych terenach intensywnego i dającego stałe plony rolnictwa;

d) nawodnienie i irygację Niziny Sarpińskiej, Czarnych Ziem i Stepu Nogajskiego, w celu szerokiego rozwinięcia hodowli bydła oraz zasadzenia lasów o znaczeniu przemysłowym i lasów chroniących przed suchymi wiatrami;

e) dodatkowe zaopatrzenie w energię elektryczną Centrum, Ziem Nadwożańskich i centralnych obwodów czarnoziemnych;

f) polepszenie warunków żeglugi w dolnym biegu rzeki Wołgi,

Rada Ministrów ZSRR postanowiła:

1. Wybudować na rzece Wołdze w pobliżu miasta Stalingradu elektrownię wodną o mocy nie mniejszej niż jeden milion siedemset tysięcy kilowatów, produkującą około dziesięciu miliardów kilowatogodzin energii elektrycznej rocznie w roku o przeciętnym stanie wody.

Budowę elektrowni wodnej rozpocząć w roku 1951 i uruchomić na pełną moc w roku 1956.

2. Przewidzieć następujący rozdział energii elektrycznej Stalingradzkiej Elektrowni Wodnej:

a) przekazanie czterech miliardów kilowatogodzin energii elektrycznej rocznie do Moskwy;

b) przekazanie jednego miliarda dwustu milionów kilowatogodzin energii elektrycznej rocznie na tereny centralnych obwodów czarnoziemnych;

c) przekazanie dwóch miliardów ośmiuset milionów kilowatogodzin energii elektrycznej rocznie na tereny obwodów stalingradzkiego, saratowskiego i astrachańskiego;

d) przekazanie dwóch miliardów kilowatogodzin energii elektrycznej rocznie dla celów irygacji i nawodnienia Ziem Zawołżańskich i Nadkaspjskich.

3) Wykonać budowę:

a) Stalingradzkiego Kanału Magistralnego z naturalnym splotem wód i systemu nawadniającego,

mającego na celu nawodnienie ze stalingradzkiego zbiornika wody ziem w północnej części Niziny Nadkaspjskiej pomiędzy rzekami Wołgą a Uralem, o ogólnej powierzchni około sześciu milionów hektarów;

b) systemów irygacyjnych, opartych na wykorzystaniu energii elektrycznej Stalingradzkiej Elektrowni Wodnej, celem zirygowania jednego miliona pięciuset tysięcy hektarów ziem pomiędzy rzekami Wołgą a Uralem na północ od stalingradzkiego kanału nawadniającego oraz ziem Zalewu Wołgo-Achtubińskiego, przewidując przy tym nawodnienie terenów nadkaspjskich;

c) kanałów i systemów nawadniających w celu nawodnienia i irygacji Niziny Sarpińskiej, Czarnych Ziem i Stepu Nogajskiego, o ogólnej powierzchni około pięciu milionów pięciuset tysięcy hektarów;

d) zasadzić lasy na nawodnionych terenach (Niziny Nadkaspjskiej i Sarpińskiej, Czarne Ziemie, Step Nogajski), celem związania lotnych piasków, oraz zbudować system irygacji na ziemiach najlepszych w celu zakładania pastwisk i rozwoju hodowli na wielką skalę.

4. W celu wykonania budowy Stalingradzkiej Elektrowni Wodnej utworzyć instytucję budowlaną — „Stalingradhydrostroj”.

Mianować naczelnym dyrektorem „Stalingradhydrostroju” tow. F. Łoginowa, zaś inżynierem naczelnym budowy — tow. S. Miedwiediewa.

5. Zlecić instytucji Hydroprojekt (tow. S. Żuk) wykonanie wszystkich prac projektowych, pomiarowych i badawczych, związanych z budową Stalingradzkiej Elektrowni Wodnej i Stalingradzkiego Kanału Magistralnego, jak również głównych kanałów nawadniających Nizinę Sarpińską, Czarne Ziemie i Step Nogajski z rzek Wołgi i Tereku. Przy projektowaniu Stalingradzkiej Elektrowni Wodnej przewidzieć urządzenie na tamie magistralnego mostu kolejowego przez rzekę Wołgę.

6. Zobowiązać Ministerstwo Elektrowni do opracowania projektu rozbudowy systemów energetycznych, które powinny być zaopatrywane w energię elektryczną ze Stalingradzkiej Elektrowni Wodnej.

7. Zlecić Ministerstwu Rolnictwa ZSRR przeprowadzenie badań, opracowanie projektów i wykonanie prac:

a) w zakresie irygacji jednego miliona pięciuset tysięcy hektarów na terenach Ziem Zawołżańskich;

b) w zakresie nawodnienia i selekcyjnego irygowania ze stalingradzkiego zbiornika wodnego ziem o ogólnej powierzchni około sześciu milionów hektarów w północnej części Niziny Nadkaspjskiej, pomiędzy rzekami Wołgą a Uralem;

c) w zakresie nawodnienia i selekcyjnego irygowania Niziny Sarpińskiej, Czarnych Ziem i Stepu Nogajskiego o ogólnej powierzchni około pięciu milionów pięciuset tysięcy hektarów z rzek Wołgi i Tereku.

Przy opracowaniu projektów przewidzieć zastosowanie energii elektrycznej w rolnictwie (orka elektryczna itd.) przede wszystkim na świeżo zirygowanych ziemiach.

8. Sadzenie lasów w północnej części Niziny Nadkaspjskiej i pomiędzy rzekami Wołgą a Uralem, na północ od Stalingradzkiego Kanału Nawadniającego, a także na Nizinie Sarpińskiej, na Czarnych Ziemach i Stepie Nogajskim, polecić: na ziemiach funduszu państwowego — Ministerstwu Gospodarki Leśnej ZSRR, na ziemiach kołchozowych — Ministerstwu Rolnictwa ZSRR, a na ziemiach państwowych gospodarstw rolnych — Ministerstwu Państwowych Gospodarstw Rolnych ZSRR.

9. Zlecić Ministerstwu Państwowych Gospodarstw Rolnych ZSRR utworzenie wielkich państwowych gospodarstw hodowlanych w okręgach nawodnionych

i zirygowanych w północnej części Niziny Nadkaspjskiej, Niziny Sarpińskiej, Czarnych Ziem i Stepu Nogajskiego.

10. Poruczyć Ministerstwu Gospodarki Leśnej ZSRR, Ministerstwu Państwowych Gospodarstw Rolnych ZSRR i Ministerstwu Rolnictwa ZSRR wraz z Akademią Nauk ZSRR i z Wszechwyzkową Akademią Nauk Rolniczych imienia W. Lenina opracowanie planu sadzenia lasów i planu urządzeń leśnomelioracyjnych w celu związania piasków lotnych na terenach Niziny Nadkaspjskiej, na ziemiach pomiędzy rzekami Wołgą a Uralem oraz na terenach Niziny Sarpińskiej, na Czarnych Ziemach i Stepie Nogajskim.

Zlecić Głównemu Urzędowi Leśnych Pasów Ochronnych przy Radzie Ministrów ZSRR ogólne kierownictwo i koordynację prac w zakresie opracowania planu sadzenia lasów oraz urządzeń leśnomelioracyjnych.

11. Poruczyć Ministerstwu Państwowych Gospodarstw Rolnych ZSRR i Ministerstwu Rolnictwa ZSRR opracowanie planów rozwoju hodowli i zakładania pastwisk w nawodnionych i zirygowanych okręgach północnej części Niziny Nadkaspjskiej, na Nizinie Sarpińskiej, na Czarnych Ziemach i na Stepie Nogajskim.

(„Prawda”, 31 sierpnia 1950 roku)

O budowie Głównego Kanału Turkmeńskiego Amu-Daria — Krasnowodzk, o irygacji i nawodnieniu południowych obszarów równiny nadkaspjskiej w Turkmenii Zachodniej, dolnego biegu Amu-Darii oraz zachodniej części pustyni Kara-Kum

Celem zapewnienia zaopatrzenia w wodę przedsiębiorstw przemysłowych, irygacji nowych ziem dla rozwoju głównie uprawy bawełny, nawodnienia pastwisk i dalszego rozwoju bazy paszowej dla hodowli bydła w południowych obszarach równiny nadkaspjskiej w Turkmenii Zachodniej, w dolnym biegu rzeki Amu-Darii i w zachodniej części pustyni Kara-Kum, otrzymania energii elektrycznej dla przemysłu i rolnictwa na tych obszarach Rada Ministrów ZSRR postanowiła:

1. Zbudować Główny Kanał Turkmeński Amu-Daria — Krasnowodzk o łącznej długości tysiąca stu kilometrów na trasie od miejscowości Tachia-Tasz nad rzeką Amu-Daria, dokoła kotliny Sarykamysz i dalej przez pustynię Kara-Kum, dawnym korytem rzeki Uzboj, do bezwodnych terenów równiny nadkaspjskiej w Turkmenii Zachodniej.

Budowę Głównego Kanału Turkmeńskiego wykonać:

a) z zaporą wodną na rzece Amu-Darii w pobliżu miejscowości Tachia-Tasz oraz dwiema zapórami wodnymi z wielkimi zbiornikami wody na Głównym Kanale Turkmeńskim;

b) z trzema elektrowniami wodnymi o ogólnej mocy stu tysięcy kilowatów: jednej przy zaporze w miejscowości Tachia-Tasz i dwiema elektrowniami wodnymi przy zaporze na Głównym Kanale Turkmeńskim;

c) z wielkimi bocznymi kanałami irygacyjnymi i nawadniającymi o ogólnej długości tysiąca dwustu kilometrów, biegnącymi od Głównego Kanału Turkmeńskiego i zapory wodnej Tachia-Tasz dla irygacji południowych terenów równiny nadkaspjskiej w Turkmenii Zachodniej oraz w dolnym biegu rzeki Amu-Darii;

d) z wielkimi rurociągami o ogólnej długości ty-
jąca kilometrów, wychodzącymi z Głównego Ka-
nału Turkmeńskiego, celem zaopatrzenia w wodę
przedsiębiorstw przemysłowych i osiedli.

Przelew wody z rzeki Amu-Darii do Głównego
Kanału Turkmeńskiego ustalić na 350 — 400 me-
trów sześciennych na sekundę, z możliwością dal-
szego zwiększania do 600 metrów na sekundę, bez
spływu wody do Morza Kaspijskiego.

2. Przeprowadzić w drodze wykorzystania Głównego
Kanału Turkmeńskiego i zapory wodnej w Ta-
chia-Tasz:

a) irygację i przystosowanie do celów rolniczych
jednego miliona trzystu tysięcy hektarów nowych
ziem w celu rozwoju głównie uprawy bawełny,
w tym: pięciuset tysięcy hektarów — na obszarach
południowych równiny nadkaspijskiej w Turkme-
nii Zachodniej, trzystu tysięcy hektarów — na ob-
szarach delty rzeki Amu-Darii, pięciuset tysięcy
hektarów — w Kara-Kaïpackiej Republice Autono-
micznej i w północnych obszarach Turkmeńskiej
Republiki Związkowej;

b) nawodnienie do siedmiu milionów hektarów
pastwisk w pustyni Kara-Kum, znajdujących się
w zasięgu działania Głównego Kanału Turkmeń-
skiego;

c) całkowite zaopatrzenie w wodę do picia
i w wodę techniczną przedsiębiorstw przemysłow-
ych i transportu kolejowego oraz zaopatrzenie
w wodę i zazielenienie osiedli Turkmenii Za-
chodniej;

d) utworzenie ochronnych pasów leśnych i zwią-
zanie lotnych piasków wzdłuż Głównego Kanału
Turkmeńskiego, wielkich bocznych kanałów iryga-
cyjnych i nawadniających wzdłuż granic świeżo
zirygowanych ziem, wokół przedsiębiorstw prze-
mysłowych i osiedli — na ogólnym obszarze około
pięciuset tysięcy hektarów.

3. Przystąpić w roku 1951 do prac przygotowaw-
czych przy budowie Głównego Kanału Turkmeń-
skiego i zakończyć w roku 1957 budowę zapory
z elektrownią wodną na rzece Amu-Darii w pobliżu
miejscowości Tachia-Tasz i Głównego Kanału Turk-
meńskiego ze wszystkimi urządzeniami i bocznymi
kanałami irygacyjnymi i nawadniającymi.

4. Zlecić instytucji Hydroprojekt (tow. S. Żuk)
wykonanie wszystkich prac projektowych, pomia-
rowych i badawczych związanych z budową Głównego
Kanału Turkmeńskiego, zapory na rzece Amu-
Darii w pobliżu Tachia-Tasz wraz z elektrownią
wodną, zapór wodnych, elektrowni wodnych na
Głównym Kanale Turkmeńskim, podstawowych
urządzeń wielkich bocznych irygacyjnych i nawad-
niających kanałów i stacji pomp oraz wielkiego
bocznego kanału irygacyjnego do granic zirygowa-

nego masywu równiny nadkaspijskiej w Turkme-
nii Zachodniej.

5. Celem zbudowania Głównego Kanału Turk-
meńskiego z jego urządzeniami, zapory na rzece
Amu-Darii w pobliżu Tachia-Tasz z elektrownią
wodną, zapór wodnych, elektrowni wodnych i in-
nych urządzeń na Głównym Kanale Turkmeńskim,
podstawowych urządzeń wielkich bocznych kanałów
irygacyjnych i nawadniających oraz wielkiego ka-
nału bocznego do granic zirygowanego masywu
równiny nadkaspijskiej w Turkmenii Zachodniej —
utworzyć w roku 1950 instytucję budowlaną „Sried-
azhydrostroj“.

Mianować naczelnym dyrektorem budowy tow.
S. Kaliżniuk i naczelnym inżynierem budowy —
tow. W. Eristowa.

6. Zlecić Ministerstwu Uprawy Bawełny ZSRR,
Ministerstwu Rolnictwa ZSRR i Ministerstwu Pań-
stwowych Gospodarstw Rolnych ZSRR:

a) wykonanie prac badawczych i projektowych
i zbudowanie wielkich bocznych kanałów irygacyj-
nych w granicach irygowanych masywów i wyko-
nanie irygacji nowych ziem na południowych ob-
szarach równiny nadkaspijskiej w Turkmenii Za-
chodniej oraz w dolnym biegu rzeki Amu-Darii;

b) wykonanie prac projektowych, pomiarowych
i budowlanych w związku z nawodnieniem pastwisk
pustyni Kara-Kum w zasięgu działania Głównego
Kanału Turkmeńskiego oraz w związku z irygacją
nowych ziem wzdłuż Głównego Kanału Turkmeń-
skiego;

c) opracowanie do dnia 1 października 1951 roku
planu wykorzystania ziem świeżo zirygowanych,
zasiewu na nich głównie bawełny oraz rozwoju na
wielką skalę hodowli na obszarach nawodnionych
i zirygowanych.

7. Zlecić odpowiednim ministerstwom przemysłow-
ym przeprowadzenie prac badawczych, projekto-
wych oraz budowę wielkich rurociągów, kanałów
nadawniających i wodociągów ze stacjami pomp
celem zaopatrzenia w wodę przedsiębiorstw prze-
mysłowych i osiedli w ich pobliżu, a także celem
zirygowania ziem gospodarstw podmiejskich oraz
nowych terenów leśnych w pobliżu przedsiębiorstw
przemysłowych i osiedli, z przelewem wody z Głównego
Kanału Turkmeńskiego.

8. Prace badawcze i projektowe oraz wykonanie
robót związanych z sadzeniem lasów i związa-
niem piasków lotnych wzdłuż Głównego Kanału
Turkmeńskiego i wielkich bocznych kanałów iryga-
cyjnych i nadawniających zlecić Ministerstwu Go-
spodarki Leśnej ZSRR.

9. Zobowiązać Ministerstwo Floty Rzecznej do
opracowania planu wykorzystania Głównego Kana-
łu Turkmeńskiego dla celów żeglugi.

(Prawda, 12 września 1950 roku)

O budowie Kachowskiej Elektrowni Wodnej na Dnieprze i Kanałów Południowo-Ukraińskiego i Północno-Krymskiego oraz o nawodnieniu południowych rejonów Ukrainy i północnych rejonów Krymu

W celu zapewnienia wysokich i trwałych plonów upraw rolniczych w południowych rejonach Ukrainy i w północnych rejonach Krymu nawiedzanych przez posuchy oraz w celu znacznego zwiększenia na tych terenach uprawy głównie bawełny i pszenicy, jak również dalszego i szybszego rozwoju hodowli wysokoproduktywnego bydła, a także w celu otrzymania koproduktywnego bydła, a także w celu otrzymania energii elektrycznej dla potrzeb rolnictwa i przemysłu — Rada Ministrów ZSRR postanowiła:

1. Zbudować system nawadniający celem nawodnienia półtora miliona hektarów ziemi i irygacji ponadto przeszło miliona siedmuset tysięcy hektarów w południowych rejonach Ukrainy i w północnych rejonach Krymu oraz stworzyć nową bazę energetyczną na Dnieprze dla zaopatrzenia w energię elektryczną rolnictwa i przemysłu.

W tym celu należy zbudować:

a) elektrownię wodną na Dnieprze w rejonie miasta Kachowka o mocy 250 tysięcy kW, która produkować będzie ok. jednego miliarda dwustu milionów kW/godz. energii elektrycznej w roku o przeciętnym stanie wody, zaporę wodną, służącą spławną, wielki zbiornik wody o pojemności 14 miliardów metrów sześć. oraz stacje pomp;

b) Kanał Południowo - Ukraiński, który pobierać będzie wodę z Dniepru w ilości 600—650 metrów sześciennych na sekundę i przebiegać będzie od Zaporozża nad Dnieprem do rzeki Mołocznej, następnie w kierunku miasta Aksania Nowa do jeziora Siwie, przedłużeniem jego będzie Kanał Północno-Krymski, przebiegający od jeziora Siwasz do miasta Dżankoj, przez stepowe rejony Krymu do miasta Kercz; łączna długość obydwu kanałów wynosić będzie 550 km;

c) zaporę ze zbiornikiem wodnym na trasie kanału na rzece Mołocznej, na północ od miasta Melitopol, o pojemności 6 miliardów metrów sześciennych i elektrownię wodną przy zaporze o mocy 10 tysięcy kW, a także mniejsze zbiorniki wody wzdłuż trasy kanału o łącznej pojemności nie mniejszej niż jeden miliard metrów sześciennych; wodę z Dniepru przez Kanał Południowo-Ukraiński powyżej zaporę

Dnieprogesu (Dnieprowskiej Elektrowni Wodnej) celem zapełnienia zbiornika na rzece Mołocznej pobierać można jedynie w okresie wezbrania wód, bez uszczerbku dla normalnej pracy Dnieprogesu;

d) kanał długości 60 km na trasie Aksania Nowa - Kachowka, który połączy Kanał Południowo-Ukraiński ze zbiornikiem kachowskim dla irygacji przylegających doń terenów sypem naturalnym i zaopatrywania sieci irygacyjnej w wodę ze zbiornika kachowskiego;

e) wielkie boczne kanały irygacyjne łącznej długości 300 km, prowadzące od zbiornika na rzece Mołocznej do miasta Nogajsk, od zbiornika kachowskiego do miasta Krasnoznamionka i od miasta Dżankoj do miasta Razdolnoje oraz stacje pomp na kanałach.

2. W zasięgu działania Kanału Południowo-Ukraińskiego, Północno - Krymskiego i Kachowskiej Elektrowni Wodnej przeprowadzić:

a) irygację w obwodzie chersońskim, zaporoskim, nikołajewskim i dniepropietrowskim Ukraińskiej SRR jednego miliona dwustu tysięcy hektarów gruntów, w tym pięćset tysięcy hektarów otrzymać wodę sypem naturalnym, a siedemset tysięcy hektarów — mechanicznym natłokiem wody, oraz w północnych terenach obwodu krymskiego trzysta tysięcy hektarów, w tym dwieście tysięcy hektarów otrzymać wodę sypem naturalnym i sto tysięcy — mechanicznym natłokiem wody;

b) nawodnienie jednego miliona siedmuset tysięcy hektarów ziemi w południowych okręgach Ukrainy i północnych okręgach Krymu;

c) zasadzić leśne pasy ochronne w południowych stepowych rejonach Ukrainy, w strefie Kanału Południowo - Ukraińskiego i Kanału Północno - Krymskiego, bocznych kanałów irygacyjnych, zbiorników wody oraz wzdłuż granic nawadnianych terenów, jak również związać lotne piaski w rejonie dolnego Dniepru.

3. W nawadnianych okręgach rolniczych obwodu chersońskiego, zaporoskiego, nikołajewskiego i dniepropietrowskiego Ukraińskiej SRR i w północnych terenach obwodu krymskiego przewidzieć in-

tenywny rozwój uprawy bawełny, uzyskanie trwałych i wysokich zbiorów pszenicy i innych kultur rolnych, dalszy rozwój hodowli bydła, hodowli ciekawych owiec, hodowli drobiu, jak również zastosowanie energii elektrycznej w rolnictwie, stosowanie orki przy pomocy elektryczności na szeroką skalę oraz przeprowadzanie innych robót polnych przy pomocy elektrycznych traktorów; uwzględnić zastosowanie energii elektrycznej przy mechanizacji uciążliwych prac w hodowli bydła.

4. Przystąpić w 1951 roku do prac przygotowawczych przy budowie Kachowskiej Elektrowni Wodnej, Kanału Południowo - Ukraińskiego, Kanału Północno - Krymskiego, wielkich bocznych kanałów irygacyjnych, zapór, elektrowni wodnych, stacji pomp i innych urządzeń i uruchomić Kachowską Elektrownię Wodną na pełną moc w roku 1956, Kanał Południowo - Ukraiński, Kanał Północno - Krymski, boczne kanały irygacyjne, zbiorniki wodne, stacje pomp i cały system irygacyjny — w 1957 roku.

5. Zobowiązać Ministerstwo Elektrowni do wykonania projektów, prac badawczych i robót budowlanych, związanych z budową Kachowskiej Elektrowni Wodnej, śluzy, stacji pomp w rejonie Kachowki, podstawowych urządzeń dla doprowadzania wody ze zbiornika kachowskiego, a nadto przewodów energii elektrycznej do ośrodków jej użytkowania i stacji pomp.

Zobowiązać Ministerstwo Elektrowni (tow. Żymierina) do opracowania i przedłożenia na dzień 1 stycznia 1952 roku Radzie Ministrów ZSRR projektu budowy kachowskiego węzła wodnego. Przy opracowaniu projektu uwzględnić konieczność budowy na tamie kachowskiej mostu kolejowego przez rzekę Dniepr.

Powierzyć budowę kachowskiego węzła wodnego przedsiębiorstwu państwowemu „Dnieprostroj” przy Ministerstwie Elektrowni (tow. Andrianow).

6. Zobowiązać Ministerstwo Uprawy Bawełny ZSRR oraz Radę Ministrów Ukraińskiej SRR, Krymski Obwodowy Komitet Wykonawczy, Ministerstwo Rolnictwa ZSRR i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych ZSRR do zbadania, zaprojektowania i budowy Kanału Południowo - Ukraińskiego, Kanału Północno - Krymskiego, bocznych kanałów irygacyjnych, zbiorników wody i stacji pomp na kanałach, elektrowni wodnej przy tamie na rzece Mołocznej i wykonania prac irygacyjnych i nawadniających w południowych okręgach Ukrainy i w północnych rejonach Krymu.

Utworzyć w 1951 roku przedsiębiorstwo budowlane „Ukrwodstroj” dla budowy Kanału Południowo - Ukraińskiego, Kanału Północno - Krymskiego, kanałów bocznych ze zbiornikami wody i stacjami pomp oraz dla wykonania prac irygacyjnych i nawadniających.

Mianować naczelnym dyrektorem budowy tow. A. Boczkina i naczelnym inżynierem budowy tow. W. Simakowa.

7. Zlecić instytucji Hydroprojekt (tow. S. Żukowi) kierownictwo wszystkimi pracami projektowymi i badawczymi, wykonywanymi przez Ministerstwo Elektrowni w związku z budową Kachowskiej Elektrowni Wodnej, oraz wszystkimi pracami projektowymi i badawczymi, wykonywanymi przez Ministerstwo Uprawy Bawełny ZSRR w związku z budową Kanału Południowo - Ukraińskiego i Północno - Krymskiego ze zbiornikami wody, stacjami pomp i innymi urządzeniami na tych kanałach.

8. Zobowiązać Ministerstwo Uprawy Bawełny ZSRR (tow. Jusupowa), Radę Ministrów Ukraińskiej SRR (tow. Korotczenkę), Krymski Obwodowy Komitet Wykonawczy (tow. Postowałowa), Ministerstwo Rolnictwa ZSRR (tow. Benediktowa) i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych ZSRR (tow. Skworcowa) do opracowania do dnia 1 października 1951 roku planu irygacji i uprawy gruntów oraz planu rozwoju hodowli w południowych okręgach Ukrainy i w północnych rejonach Krymu.

9. Polecieć wykonanie badań, projektów i prac nad stworzeniem leśnych pasów ochronnych i związaniem piasków nad dolnym Dnieprem: na gruntach państwowego funduszu ziemi — Ministerstwu Gospodarki Leśnej ZSRR, na gruntach kolchozów — Ministerstwu Rolnictwa ZSRR i na gruntach państwowych gospodarstw rolnych — Ministerstwu Państwowych Gospodarstw Rolnych ZSRR.

Powierzyć Głównemu Urzędowi Leśnych Pasów Ochronnych przy Radzie Ministrów ZSRR kierownictwo pracami nad utworzeniem leśnych pasów ochronnych i związaniem piasków nad dolnym Dnieprem.

Zobowiązać Ministerstwo Gospodarki Leśnej ZSRR (tow. Bowina), Ministerstwo Rolnictwa ZSRR (tow. Benediktowa) i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych ZSRR (tow. Skworcowa) do opracowania i przedłożenia do dnia 1 stycznia 1952 roku Radzie Ministrów ZSRR projektu utworzenia leśnych pasów ochronnych i związania piasków nad dolnym Dnieprem.

(„Prawda”, 21 września 1950 r.)